

selskaber, der ikke betaler én eneste krone i skat. De eksperter, der har kigget på det, som ikke er Enhedslistens eksperter, har vurderet, at der ligger mellem 5 og 14 mia. kr. og venter på at skulle betales i skat, hvis der skulle betales skat efter de gældende regler på området. Når man ved, hvor ihærdigt skattevæsenet er, når de skal hive 500 kr. hjem fra en almindelig borger, der har betalt for lidt i skat, så kan det undre, at man ikke har den samme ihærdighed over for de multinationale selskaber.

Jeg tror ikke, der er nogen fare for, at McDonald's holder op med at sælge burgere, eller at Coca-Cola holder op med at sælge cola, eller at Unilever og Nestlé holder op med at sælge slik og is i Danmark, som i øvrigt slet ikke bliver produceret i Danmark.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at kvittere for en debat, der jo også lejlighedsvis har omhandlet spørgsmål omkring dansk blodforsyning og så ellers meget spørgsmålet omkring Seruminstittuttet; hvad det er for en personalemæssig situation, der er på Seruminstittuttet, hvad det er for en situation, der kan opretholdes på Seruminstittuttet på mellemlang og længere sigt.

Det er selvfølgelig også vigtige spørgsmål, men jeg synes nu, at vi skylder debatten at fastholde det, der er udgangspunktet, nemlig hvordan vi sikrer en dansk blodforsyning, der hviler på de principper, der jo altid har været enighed om, og som bl.a. fru Lone Møller så fornemt drog frem, nemlig princippet om frivillighed og ubetalthed. Det er jo det, der er selve hovedsigtet.

Og der må jeg sige, hvis jeg skal være ærlig – og det skal man jo – at jeg faktisk er på kanten af at være en lille smule skuffet over indlægget specielt fra SF's ordfører. Efter at vi nu har brugt et antal møder, ordtaget besigtigelsesture, og en del af ordførerne endda er privilegerede ved at have smugtrænet tidligere sæsoner, så tegnes der et fuldstændig fordrejet billede af, hvad det her går ud på, når der anvendes ord som »privatisering af blodproduktionen«. Man kan selvfølgelig diskutere, om den ikke allerede er privat. Det blod, jeg løbende producerer, er noget, min krop helt privat tager sig af.

Men når der bruges alle de her slagord om privatisering og kommercialisering og kapitalisering, og at nu skal der tjenes penge, så tegnes der jo et helt fordrejet billede. Når man så gør

det i en sammenhæng, hvor man efter at have stået og ført myter til torvs, spørger: Kan vi nu være sikre på, at donorerne vil blive i korpset, eller kan man ikke forestille sig, at de vil søge væk? ja, så må man jo svare: Jo, hvis alt det, der bliver sagt, står til troende, så ser jeg da for mig en alenlang kø af donorer, der vender donorsystemet ryggen.

Men der må vi altså, synes jeg – det vil jeg i hvert fald plædere for – have så meget respekt for debatten og debatniveauet, at vandene skiller, dér hvor de reelt skiller og ikke skiller på baggrund af fordomme og myter.

KL 15.50

Situationen her er jo, sådan som fru Lone Møller, fru Else Theill Sørensen, hr. Naser Khader, fru Tove Videbæk, fru Ester Larsen, fru Sophie Hæstorp Andersen gentagne gange har været inde på, at hele grundlaget omkring den danske blodforsyning står vi jo i den grad vagt om, både frivilligheden og ubetalthed. Og der er jo endda det videre perspektiv i det, at vi værner mere om den gave, der gives, end man gør i det system, vi kender i dag, hvor vi jo for en del oparbejdede præparaters vedkommende, som vi ikke længere har brug for, fordi vi i stedet bruger gensplejsede produkter, jo rent faktisk blot kasserer dem. Er det respekt for en gave, der gives, at man, lige så snart giveren vender ryggen til, skylder det hele ud i kloakken, for nu at sige det meget populært? Det er vel da i virkeligheden det mest respektløse, man overhovedet kan komme i tanker om.

Derfor er den model, der her er lagt op til, en model, der værner om disse principper og i virkeligheden jo bidrager til at udbrede dem, også til andre lande, for det betyder jo, at oparbejdede præparater, der bliver i overskud, når man har fraktioneret, vil komme mennesker til glæde i andre lande, som altså kan glæde sig over at blive forsynet med et blodpræparat, som hidrører fra en ubetalt, frivillig donor og ikke fra en, der har modtaget penge for det. Så på den måde bidrager forslaget her jo også til at sprede donorideen ud over landets grænser.

Så bryder jeg mig egentlig heller ikke om den der tale om salg og eksport osv.

Situationen er jo den, at der er lagt op til – det har amterne oplyst, det er skrevet ind i lovens forudsætninger – at der gennemføres et samlet udbud.

De røde blodlegemer, som flere også har været inde på det, bliver ude i systemet. Der er i øvrigt lagt op til, at vi også af respekt for den gave